



Εύτυχια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Του 'Ακαδημαϊκού
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

('Ανέκδοτο γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Παύς μπορεί νὰ πῆ τίποτε ; Παύς μπορεί νὰ πῆ πὺς τυλίξατε τὸ

γιαὶ μου — γιατί αὐτὸ φοβάστε — τὴ στιγμή πὺς ἐγώ, ὁ πατέρας του σὰς μιλῶ σὺς μιλῶ ... Ὁ διαταγμὸς σας μὸς δείχνει πόσο τίμιος καὶ σωτὸς ἀνθρώπος εἴσαστε. Μὰ γὰ' εἰσετέ εἰσατέ σωστοὶ καὶ τίμιος, κἀνὸ Μουρίκο. Καὶ τί λέει ὁ λόγος ; Ὅπου τακτοῦζει σιμπεθεριάει. Ἄς σιμπεθεριάσουμε λοιπὸν κ' ἄς ποιῆμε στὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν μας !

Ἔτσι δόθηκε ὁ λόγος. Οὔτε πὺς ἤθελε νὰ ρωτήσῃ πρῶτα τὴν κόρη του δὲν μπόρεσε νὰ πῆ ὁ κἀν' - Χρήστος. Γιατί ὁ Παπαζώης ἤξερε καλύτερα ἀπὸ τὸ γιὸ του πὺς ἡ Εὐτυχία, ἀν ἤθελε ὁ πατέρας της, ἦταν σήμερον κ' ἀπῆ.

Καὶ τὸ μεσημέρι ὁ κἀν' - Χρήστος γύρισε στὸ σπίτι καί, κρῖνοντας τὴ χαρὰ του κάτῳ ἀπὸ μὰ μεγάλη σοβαρότητα, τοὺς τὰ εἶπε δια μὲ τὸ ν' καὶ μὲ τὸ σῆμα.

— Ἀπῆ κ' ἀπῆ πὺς εἶπε ὁ σιμπεθέρος. Εἶνε ὅπως τὰ θέλαμε, ὅπως τὰ εἴπαμε. Ἄρρω, σοὺ λέει, κ' ὀρώνα στὸ κεφάλι του τὴ δόξαν ! Καὶ δόξα. Ἄρρω καλὰ, Εὐτυχία ;

— Ναι !

Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ ἐναῖο τὸ μεγάλο ἐναῖο, πὺς τὴν ἔδενε ὁ δὴν τ' ἐξῆς της. — Καὶ πότε θὰ γίνοντο ἄρρωδοὺς ; ὀρώνη ἡ Μουρίκα.

— Ἔ, μὴ θύξασα !... Στάσου νὰ πῶρω κ' ἐγὼ λίγα λεπτὰ... Πρὶν ἰδῶ τὸν Παπαζώη τελείωσα καὶ τὴ δουλειά μου... Σὲ θέλα-δόθεκα μέρες ὄχιω τέσσερες - πέντε χιλιάδες...

— Μακάρι ! μὰ οἱ ἀρρωδοὺς δὲν ἔχουν ἔξοδα. Τὶς θέρες τίς κάνουν ὁ γαιτρός...

— Ἔτσι ἔ; Ἔτσι ἔ; Καὶ μόνο ἡ θέρες εἶνε ; Ἄμ' δὲ θὰ συγκροίσιμε λίγο τὸ σπίτι ; δὲν θὰ σιμπασιτοῦμε καὶ μεῖς ; Ἔτσι, σὰν τοὺς ἄφτους, θὰ θεχοῦμε τὸ συγγενολοῖ ;

— Καλὸ εἶνε τὸ σπίτι μας, τί ἔχει ;... ψιθῖρησε ἡ Μουρίκα.

Κ' ἡ Εὐτυχία εἶπε ἕνα φρόνιο λόγο :

— Ὅ, τι καὶ νὰ κόμουμε, μεταξὺν καὶ ντυθῶμε σὰν τὴ μάνα του καὶ

— σὰν τὴν ἀδερφή του ; ἔξω, δὲν ἔξω πὺς εἰσατέ φτωχοὶ καὶ δὲν περμιέναν νὰ ἰδοῦν στὸ σπίτι μας λούσα, τολιτέρες...

— Σωστὸ, εἶπε ὁ κἀν' - Χρήστος. Μὰ μεταξὺν νὰ μὴν κόμῃς ἕνα φροσιανάνα γιαὶ κείνη τὴν ἡμέρα ; μεταξὺν νὰ μὴν τακτοῦξῃ ἕνα παγιτὸ ;

— Ἀπῆ τὰ κἀνω κ' ἀπὸ τὸ μισθὸ μου, εἶπε ἡ Εὐτυχία. Ἀπὸν τὸ μῆνα δὲν πῶρω ἄνωμα τίποτα. Ἄν θέλετε, πῶω πῶω ἀπὸ ἀῖρω στὴ δουλειά μου καί, σὲ δυ-τρὲς μέρες, παίρω κανένα π'ιτοκοσάρω. Μπορεὶ καὶ τὸ χιλιάρω ἀλόωρη... ἄμα τοὺς πῶ...

Προεῖρη πράγματα ! ὁ κἀν' - Χρήστος δὲν εἰθίμασε αὐτὴν τὴ φροσι ἀκοῦντας τὰ σχέδια τῆς Εὐτυχίας. Ἐμῆνε μόνο λίγο σκεπτικῶς. Κι' ἔπειτα εἶπε μαλακά :

— Λές, νὰ ξανατῆς ;

— Γιατί ὄχι ; ἔξω ἡ Εὐτυχία θαρρετά. Τώρα δὲν ἰπάραει κανένας λόγος... κανένας !

Πάλι ὁ κἀν' - Χρήστος ἔμεινα σκεπτικῶς. Κι' ἄξωρα φράναξε :

— Νὰ πῶς, παιδί μου !... Εἶνε ἀνθρώποι καθὼς πρέπει, ἰδὲν φοβῶμαι τίποτε !... Ὅ μὸς πῆς : δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ σὲ σένα ; Ὅση θές ! Μὰ δὲν φάρτανε, ἀν δὲν ἔγα καὶ σὲ κείνους. Γιατί ὁ ἄντρας πάντα εἶνε ὁ κἀνός, ὁ ἄντρας φταίει. Μιλέκων τὰ καμῖνα τὰ κορίτσια χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαῖνον. Καὶ γὰ' αὐτὸ

ὁ γονεῖς πρέπει νὰ τὰ φυλάμε, ὅσο καλὰ κ' ἂν εἶνε, ὅση ἐμπιστοσύνη κ' ἂν τοὺς ἔχουμε... Νὰ πῶς, παιδί μου, δὲ φοβῶμαι. Ὅπως φέρθηκε ἴσαμε τώρα ὁ κἀνός, ὅπως φέρθηκε ὁ πατέρας του, εἶνε καλοὶ καὶ τίμιος ἀνθρώποι κ' οἱ δυὸ.

Τὸν ἄκουγαν καὶ δὲν πίστευαν τ' αὐτὰ τους. Αὐτὸς ἦταν πὺς τοὺς εἶπε ὅς χθὲς πὺς ὁ Ὀρέστης τὴν ἐπαρέσχε ὁ ξαχαρολαστέας ; Φαίνεται ὅμως πὺς ὁ Παπαζώης δὲν εἶχε κατατήσῃ, μὰ κ' ἡ χαρὰ γὰ τὴν καλὴ τύχη τῆς κόρης του τοῦ λιγότερε τὴν ἀσθηρότητα καὶ τὸν ἔκανε πὺς ὑποχωρητικῶ.

Ἡ Εὐτυχία χάσκει πῶω. Καὶ ξαρκιὰ ἀσθηρότητα μὰ μεγάλη ἀνυπομονηρία νὰ ξανατῆ τὸν Ὀρέστη καὶ νὰ μιλήσουν γὰ' αὐτὰ. Κ' εἶπε ὅσο μποροῦσε πὺς ἀπῆ καὶ φροσι :

— Τότε... γιατί νὰ πῶω ἀπὸ τὸ προὶ κ' ὄχι σῆμερα τ' ἀτόγουμε ;... Μισὴ ἡμέρα εἶνε κάτῳ... Ἔάνε πολλὴ ἐργασία μὲς μῆνη, πὺς ὁ καμῖνος ὁ Ὀρέστης δὲν θὰ τὴν προφταῖν... Ἐπειτα κ' ἐγὼ, νὰ σῶς πὺς τὴν ἀλήθεια, ξεουρήσασα πῶω καὶ στενωρημέμα στὸ σπίτι πῶω. Ἄς πῶω τώρα.

Γιὰ τὸν κἀν' - Χρήστο, πὺς ἔκανε τὴν πρώτη ὑποχώρησι, ἡ δεύτερη δὲν ἦταν βέβαια τίποτα. Τὶ ἀπὸ ἀῖρω, τὶ ἀπὸ σῆμερα, αὐτὸ δὲν εἶχε καμῖα σημασία. Χωρὶς πολλὴ δυσκολία, ἔδωσε τὴν ἄξια. Κ' ἡ Εὐτυχία, πὺς δὲν ἤξερε πὺς νὰ κρῖνη τὴν χαρὰ της — τὴν ἔνοιεσε τώρα αὐτὴ γιαὶ τὴν ἐργασία πὺς εἶχε μὲς κῆθ στὸ γραφεῖο ! Τὸν Ὀρέστη τῆς ἤθελε ! Ἐργαγε γρήγορα - γρήγορα, ἰθαλαθῆ εἶμενε σχεδὸν νηστικὴ καὶ σπρωκῆρε πρῶτη γιαὶ νὰ ντυθῆ καὶ νὰ φάγῃ.

Σὲ λίγο μῆταν στὴν κἀμαρα κ' ἡ ἀδερφή της καὶ τὴ χείδειαν, τὴ φιλοῦσαν, τὴν εἰχονταν. Οἱ γέροι, στὸ τραπέζι ἄνωμα κερραμῖοσαν...

Ἡ Εὐτυχία ἔγινε μὲ τὸ καπέλλο, ἔλωιπε, ἀχρηνοδολοῦσε : ἔλη. Καὶ περνώνας ἀπὸ τὸ χῶλλ, τοὺς πέταξε :

— Ἀπὸ παρὰ πέταρω !... Πῶω, ἀντίο !

— Ἄμε στὸ καλὸ.

Τότε σπρωκῆρε ἡ Μουρίκα καὶ τὴν ἀκούοιθησε ὅς τὸ κεφαλῶκαλο :

— Εὐτυχία, στάσου νὰ σοὺ πῶ...

— Τὶ εἶνε ;... Βιάζομαι !

— Μὰ στιγμή, Ἄκουσε, παιδί μου...

Καὶ χωρηλάωντας πῶω τὴ φροσι, ἡ μῆτερα τὴν σιμבוῦλε :

— Ὅχι φίλιὰ ! ὄχι χάδια καὶ τέταλα !... Μὴ τὸν κἀνετε νὰ σὲ θαρρεθῆ πρὶν σὲ πῶω. Οἱ ἄντρας, παιδί μου, εἶνε ἀνθρώποι !... Ἄκουξ ;

— Καλὰ-καλὰ ! ἔξωμε ἀπάνωνα ἡ Εὐτυχία. Εἶνε περτωτὸ νὰ μὸς λέτε, ἔξω ἐγὼ τὸ μισθὸ μου !...

Καὶ φοβόλησε τὴ σῶα.

Ἄεθι χωρὶς ἄλω — σιμλοῦξῶταν — ἦταν σιμβολὴ τοῦ μπακαλὶ πὺς μὸς ὀβίθεσε. Ἐκείνους τάξει μὲ τοὺς ἄντρας. Ἄ ψὶ κ' ο' ο' λέει. Τὶ θὰ πῆ αὐτὸ ; Ὁ Ὀρέστης τοῦλάχιστο θὰ κείνη ἔξωρεται... >

Γιὰ τὴν Εὐτυχία, ὁ Ὀρέστης τώρα ἦταν ἐπαρετικῶς. Μὲ κανένα δὲν εἰμοῖσε, κανένας δὲν τὸν περνώσε σὲ τίποτα. Ἡ φηγκή του εὐγένεια, ἡ καλοσύνη του, ἡ τιμῆτης του, ἡ λεπτότης του, ἦταν ἀφθασα ! Τὸ πῶω το του τὸ ἴσο : πὺς κῆος ἔξωρε τὸσο ἀῖρωρα, τὸσο χαριτωμένα καὶ μὲ ὁ φθὸ νόημα ποῖματα ; Καὶ πὺς ἦταν τὸσο καλὸς στὴ δουλειά του, περῖητος, πολῖτιμος. Ἄνωμα καὶ τὴ μορφή του ἡ Εὐτυχία τὴν εἰδοῖσε τώρα ὄχι ἀπὸ τὸς σιμπαθητικῶ, ἔξωρη, ἐκασρατικῶ, γλασκῶ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸς Τέλος πάντων, ἰδὲν ἰσηρξε ἄλλος στὸν κῆμο ἀπ' τὸν Ὀρέστη !

Ἐπειθὸ τὸν ἀγαποῖσε βέβαια. Ἄν δὲν τὸν ἀγαποῖσε, ὄχιε τὸσο μεγάλη ἄξια : Ἄλλὰ νὰ ποιῆμε τὴν ἀλήθεια, δὲν γελῶταν καὶ τὸσο πῶω. Ὁ Ὀρέστης ἦταν καλὸ παιδί. Καὶ τὰ περνώσερα ἀπὸ τὰ προτερήματα πὺς τοῦ ἴδοῖσε ἡ Εὐτυχία, τὰ εἶχε προγαματικῶς.



— Νὰ πῶς, παιδί μου, δὲ φοβῶμαι...

Ένα μόνο ήταν το ελάττωμά του, το μεγάλο του ελάττωμα. Μ' αυτό ούτ' άνοιξο το ήξερε ακόμα, ούτε η Εύτυχια είχε λάβει άφορηή να το παρατηρήσει. Άργότερα θα τόβλεπε — και άχ ! πόσο θα υπέφερε έξ αιτίας του !

Όσο γρήγορα, πού έβλεπες σε κίνδυνο την εύτυχια της καινούργιας της ζωής, έβλεπα πως αυτά τα είχε κεντήσει και τα είχε φορηθή πολύ. Άλλά από τη στιγμή που άγάπησε τον Όρεστή — ή, να πούμε καλύτερα, που κατάλαβε πως τον άγατά — τ' άφηρησε όλα, δεν την ένοιωσε για τίποτα. Κι' άκόμα, πεθόντας στον Όρεστή που τη δέβαινε πως όλα α δικού του ήταν έτοιμα να τη δεχθούν με άνοχη αγάπη...

Μ' αυτές τις σκέψεις, πόσο χαρούμενη και πικρήταν πήγαινε κεινο τ' άπομωσίσματα στο γραφείο ! Ή δυο ήμερες που είχε καθήσει στο σπίτι, με τις συγγενικές, τις άκουσές, της είχαν φανή χρόνος. Ένοιωσε πως αληθινά ήταν άφορητη και σήμερα προτιθόμηνά ύστερ' από κακό. Κι' ο κόσμος της φαινόταν φουριώτερος, γλυκύτερος, όπως φαίνεται πάντα σ' άνοιξο που προτιθόμηνά ύστερ' από μια μεγάλη άφώρεια και κλεισούρα.

Άλλά ο κόσμος ήταν ό ίδιος: ένα συνθησιαμένο άνοξιάσμα — σχεδόν κωλοκωικό, γιατί ή άνοιξη ήταν στο τέλος της — άπομωσίσμα. Μονο ή Εύτυχια είχε άλλάξει. Τώρα ήταν έρωτευμένη. Αυτό τ ά λέει όλα !

Έφρασε. Τι πρόσχαρο που χαρήθηκε το γέρο-μπακαλά και το νέο κενεξή της γενναίας ! Άνεβρε με συγκίνηση. Κοννάς ακόμα δεν είχε πάει στο γραφείο. Ο Θανάσης μονάχος τη δέχτηκε με την πιο χαρούμενη έκπληξη.

— Ά ! ήθελε ; ...
— Ήρθα, Θανάση, ήρθα ! Έγινα καλά κ' ήρθα. Μά γιατί δεν είνε όδ ; ...

— Από χτες έχωχταν στις τρέξ... Καλοκαίρι, βλέπετε... Δεν τόξερα πως θαόκοιτο, να σάς τόβλεγα... Ο κ. Σαββίδης, ό κ. Πετρώσης άνασταίνονται. Ο κ. Όρεστής δεν ήθε άκόμα... Τι όρα είνε ; ... Δυό ; ... Όδ ; θα περμάνετε.

Τι κλάει ; Μπορούσε να φύγη και να γυρίσει ; Θα περιμένει...

Μήπως στο γραφείο τους ; ... Άφρησ την πόρτα άνοχη, έβγαλε το καπέλλο της, τη ζακέττα της, φόρεσε την ποδιά της — ήταν χαρούμενη όπως την είχε άφρησ — και κάθισε στο τραπέζι της, μπροστά στη γραφομηχανή.

Έτσι, στο πλάι, πλακωμένα μ' ένα μικρό κρύσταλλο, είχε μερικά γράμματα. Τά πήρε, τ ά κούταξε. Τό ένα ήταν πολύ μεγάλο. Και κανένα δεν είχε τον κόσιμο σταυρού στη γωνία, που έσημειωνε πως εχταν γίνε. Ο Όρεστής, χωρίς άλλο, τ ά πήρε βάλει εκεί, φάνταζας το μεσημέρι, για να τ ά μηχανογράφηση τώρα που τ ά γράφει.

«Νά τ ά κάνω έγώ ; — σιλογρίθνηκε. Μπορεί δέβαινα να μίν είνε ακόμα έτοιμα, να φθουν τίποτε διορθώματα. Άλλά τί περάζει ; Άς τ ά κάνω να περάση ή όρα, κ' είνε δεν είνε καλά, τ ά ξανακάνω...»

Άρχισε. Μά δεν μπόρεσε να ερ- γασθή έξακολούθητά. Κάθε τόσο σταματούσε κ' έμεινε γλυκοσυλο- γισμένη. Ή σπρωνόταν, πήγαινε στο παράθυρο, καθόταν εκεί κίμπο- σο να βλέπη το όρόμο, τ' άντικρινά αίπια, ή τραγούζε στο γραφείο, ή περνούσε στο μεγάλο και καθόταν με τόν Θανάση, που κειόνταν στο διάδρομο και δεινόζε ένα σχολικό βιβλίο. Γιατί το βράδυ ο μικρός ύπνηρτής πήγαινε στον Παρ- νασσό.

— Έ, πώς πάζ στο σχολείο ; Θα πάρης και φέτος δραβείο ; ...

— Έλπιώ, κυρία Εύτυχια.

— Σπρωθόμην α κύριος ;

— Άκόμα !

— Όταν έρθη ό κ. Όρεστής, μίν τού πής πως ήρθα. Άς τον νά με ίδη άξαρνα... άκουσ ;

— Πολύ καλά... Δεν τ ά τού πώ.

Και γύριζε στη γραφομηχανή της και ξαναόριζε. Έτσι πέρασε ή όρα. Και καθώς άπομωσίσανε τ ό τελευταίο γράμμα, άκουσε στο μεγάλο γραφείο βήματα και τη φωνή τού Όρεστή:

— Θανάση ! θέλω διαν καρφέ, τρέχα !

Σταμάτησε μ' έναν παιδί τη γραφομηχανή και άόνητη στη θέα της, περιμένει.

Έβεινος μίπρε άνάπατος. Και ίσα στο τραπέζι του, με τ ό ψαδάκι του στο χέρι, χωρίς να κιντάξη καθόλου τ ό άλλο. Και μόνο άια κρέ- μασε τ ό ψαδάκι του και γύρισε για να καθήση, την έδε.

— Ά ! έκαμε. Έδώ είσαι ; ... Καλά μού φάνηκε πως άκουσα μηχανή... Μά είστα πως ήταν άπάτη... Πού νά φαντασθώ ! ... Ήρ-

δες λοιπόν ; ... Σ' άφρησαν ; ... Και τώρα θαόχοιτο ; ... Τι καλά ! ... Μιλώντας, είχε πληρώσει, έκίνη σπρωθόμηνε — και της έσημειό τ ό χέρι τόσο δυνατά, που την πόνισε.

— Ναι, τού ειπε. Τώρα θαόχοιτο όπως πρώτα. Μ' άφρησαν... Άφρο τελειώσαν όλα ; ... Τό μεσημέρι ήρθε στο σπίτι ο πατέρας μου, άφρο μίπρε με τ ό δωκό σου. Κ' είστα τ ό μεγάλο ν α ι. Όρεστή, που με δίνει μαζί σου σ' όλη μου τη ζωή.

— Έτρεξε στην πόρτα, που είχε μείνει άνοχητή, την έκλεισε και της ειπε :

—Κι' έγώ είδα τόν πατέρα μου, άφρο μίπρε με τόν δωκό σου. Μόδ τ ά ειπε άια. Και τώρα νέν μείνει παρ ά ν' άρραβωνιστούμε. Τι λέω ; Είμαστε άρραβωνισμένοι, Εύτυχια. Ο λόγος δεν είνε ο πρώτος άρραβώνιας ;

— Ναι, Όρεστή, ο λόγος... Για τόν κόσμο όμως δεν φτάνει. Πρέπει να δέλη και θέρες στα χέρια μας...

— Θα τις ίδη κ' αυτές, και πού γρήγορα ! Τό δυσκολώτερο είνε. Τώρα δεν μόνον παρ ά τούτο. Κ' είνε τόσο εύκολο !

— Άλήθεια, Όρεστή, δυσκολώτερος πού νά πείσης τούς δικούς σου ;

—Καθόλου ! Όταν είστα πως είνε τ ό δυσκολώτερο, δεν ένοούσα αυτό. Ήνοούσα άλλο !

— Τι ;

— Νά μ' άγαπήσης, Εύτυχια ! Αυτό δεν ήταν πούδ εύκολο ! Ά- λήθεια ;

Ή Εύτυχια χαμοόγελσε.

— Ναι ; ... Άνα. Μά πού έφριξε αν δεν σ' άγάπησα κ' έγώ από την πρώτη στιγμή ;

— Ο Όρεστής ένδοσάσθηκε. Την έπασε άτ' τ ά δυο χέρια και την τράβηξε κοντά του :

— Άλήθεια, Εύτυχια ; Μ' άγαπούσε και σ' άνα' δτου με γνώρισε ; Κι' έκρινες την άγάπη σου ως τη στιγμή που είδης πως μωρούσε ; νά τη φανερώσης ;

— Δεν είχα ίδη τίποτα, Όρεστή ! Τίποτα δεν ήταν θέβαινα ακόμα. Ούτε πως ο πατέρας σου δίδει νά κόμη την πρόταση, ούτε πως τ ά την δεχόταν ο δωκό μου. Άλλά χωρίς να φθω, σ' άφανερώσα την άγάπη μου. Ίσως τ ό μόνο που είδα ήταν αυτό : πως σ' άγαπούσα. Ί- σως ως έκείνη τη στιγμή δεν τόξερα ούτε έγώ ή ίδια. Και μίπρε τ ό έ- μωδα, σ' ό τ είστα. Θυμάσαι ; σ' άγαπού... κα σ' όδ ; κα έγώ !

— Ναι ! Έκαμε ο Όρεστής.

Και καθώς την κρατούσε άκόμα άτ' τ ά χέρια, την τράβηξε άκόμα π' ό κοντά του και της σπρωθόμηνε τ ά χείλη μ' ένα φιλά.

Μεγάλη στιγμή ! Τόν φίλησε κ' ή Εύτυχια. Έπασα άμέσως άπο- σπώσθηκε και κάθισε στην καρέλα της δεκαετησιένη.

Κοντά στο τραπέζι της ύπνηρε, καθώς έξορισε, και μ' άλλη. Ο Όρεστής την πληρώσε στη βίχη της, κάθισε στο πλάι της και πέρασε τ' όνο του χέρι από πίσω της. « Έ- τ' ό κρατώντας την άγκαλιωμένη, έξακολούθησε νά της λέη για την άγάπη τους και για την εύτυχια τους. Κάθε τόσο την έσημειό στο πλευρό του και τη φιλούσε στο πρό- σωπο ή στο κεφάλι. Τού ξαναόριζε κ' έκείνη τ ά φιλά του. Σαγά- σιά έπασαν νά μιλούν. Κιντάζονταν μόνο στα μάτια και φιλόνηταν. Κ' ή ελδομονία τους βάσταζε ως τόν χτύπησε ή πόρτα και μίπρε ο Θανάσης με τόν καρφέ. Ο Όρέ- στης τότε τράβηχτηκε κ' έπασε τ ά γράμματα που ήταν έξακουμένα πά- νο στο τραπέζι. Την ίδια σχεδόν στιγμή μίπρε κ' ο Πετρώσης. Ο Όρεστής σπρωθόμηνε με τ ά γράμμα- τ' ό στό χέρι.

— Ά, ήθε ή Εύτυχια ; Έκαμε ο Πετρώσης.

— Ναι, είνε καλά, άπαρτήρησε ο Όρεστής. Κι' ως που νάρθω, έ- κανε στη μηχανή δια τ ά γράμ- ματα που είχα άφρησ έδώ πάνω γ' ά νά τ ά κάμω έγώδ.

— Μπράβο ! Έκαμε ο Πετρώσης. Μά τί είχες, παιδί μου ; Στοιμάχι ;

— Όχι... κρολόγημα... Μά πή- ρα κίννο και τ ό πρόλαβα... Και σίμρα πήρα... Είμνα λιγάνα ζαλι- σμένη...

— Μή δεν μπορείς νά εργασθής ;

— Ά, όχι, μπορώ ! Άν νέν μπορούσα, δεν θαόχοιτο.

Κι' άρχισε ή εργασία. Άλλά ή άγάτη δεν παρρωσιόμηνε. Άκόμα και μπροστά στον Πετρώση, άια την πληρώσε ο Όρεστής, της ψ- θιόριζε κανένα λόγια.

(Άκολούθη)



Ή Εύτυχια. Έκαμε, άκτινοβόλοσε όλη.